

ZARZĄDZENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

SSN Adam Roch

zarządził:

przedstawić Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Karnej akta sprawy I KO 104/22 dotyczące skargi pokrzywdzonej W.A. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym bez nieuzasadnionej zwłoki (k. 3) celem rozważenia zwrócenia się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wskazanie izby właściwej do rozpoznania skargi, zgodnie z art. 28 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (dalej uSN).

Część faktyczna

1. Powyższa skarga wniesiona została do Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (dalej IKNiSP), gdzie w dniu 18 sierpnia 2022 roku zarejestrowano ją pod sygn. I NSP 275/22; dotyczy ona postępowania prowadzonego aktualnie pod sygn. [...] Ds [...] w Prokuraturze Okręgowej w Krakowie o przestępstwo pozostające we właściwości Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]
2. w toku postępowania asystent ds. orzecznictwa IKNiSP Sądu Najwyższego sporządził notatkę odnoszącą się do braku właściwości tej izby. Zauważono, że zgodnie z art. 26 § 1 pkt 10 uSN do właściwości IKNiSP należą skargi dotyczące przewlekłości postępowania przed sądami powszechnymi i wojskowymi oraz Sądem Najwyższym. W niniejszej sprawie zaś skarżąca

wnosi o stwierdzenie przewlekłości postępowania przygotowawczego, a więc w żadnym zakresie rozpoznanie skargi nie dotyczy właściwości IKNiSP. W ocenie sporządzającego pismo właściwa do rozpoznania skargi jest Izba Karna Sądu Najwyższego, albowiem sądem przełożonym nad Wojskowym Sądem Okręgowym w [...] na podst. art. 655 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 652 k.p.k. jest Sąd Najwyższy Izba Karna (k. 42);

3. zarządzeniem z dnia 5 października 2022 r. skargę W. A. na przewlekłość w postępowaniu przygotowawczym przekazano Izbie Karnej (dalej IK) Sądu Najwyższego jako właściwej do jej rozpoznania (k. 43).

Część prawna

4. Postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania uregulowane zostało w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.2018.75; dalej – ustawa o skardze). Właściwość sądu rozpoznającego skargę dotyczącą przewlekłości postępowania przygotowawczego reguluje art. 4 ust. 5 powyższej ustawy. Zgodnie z nim jeżeli skarga dotyczy tego etapu postępowania, właściwy do jej rozpoznania jest sąd przełożony nad sądem, który byłby właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy. Wprawdzie pojęcie sądu przełożonego nie jest znane Kodeksowi postępowania karnego, niemniej uznaje się, że chodzi o sąd wyższego rzędu, czyli sąd nadrzędny;
5. wątpliwości budzić nie może, że – na podstawie art. 655 k.p.k. sądem przełożonym nad wojskowym sądem okręgowym jest Sąd Najwyższy;
6. należy zauważyć, że w świetle obowiązujących przepisów Sąd Najwyższy będzie właściwy dla rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przygotowawczego wyłącznie w sprawach, w których sądem właściwym będzie wojskowy sąd okręgowy; w pozostałych sprawach wojskowych właściwy będzie wojskowy sąd okręgowy, a w sprawach pozostających we właściwości sądów powszechnych – właściwe sądy powszechne, tj. sąd okręgowy lub sąd apelacyjny;

7. istotnego rozważenia wymaga jednak czy właściwa do rozpoznania sprawy będącej we właściwości wojskowego sądu okręgowego jest IK, czy też IKNiSP;
8. w omawianym przedmiocie merytorycznie orzekała zarówno Izba Karna Sądu Najwyższego, która nie czyniła ustaleń w kwestii właściwości (vide: postanowienie SN z 9 grudnia 2021 r., I KO 46/21, LEX nr 3326805), jak również Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, która wprawdzie badała swoją właściwość, niemniej pisemne motywy w tej kwestii nie zostały nadmiernie rozbudowane (vide: postanowienie SN z 26 maja 2021 r., I NSP 55/21, LEX nr 3245290);
9. przedmiotowa kwestia była też co prawda przedmiotem rozstrzygnięcia przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (w sprawie I NSP 95/21), jednak wniosek Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą IKNiSP je inicjujący zawierał jedynie argumentację wynikającą z literalnego brzmienia art. 26 § 1 ust. 10 *a contrario* uSN. Przyjęto, że skoro przepis ten obejmuje swoim zakresem rozpoznawanie skarg z zakresu postępowania sądowego, to nie ma podstaw do rozpoznawania skarg dotyczących przewlekłości w postępowaniu przygotowawczym;
10. sprawa nie jest jednoznaczna, a dla jej właściwego rozstrzygnięcia należy rozważyć inne jeszcze argumenty;
11. po wejściu w życie aktualnie obowiązującej ustawy o Sądzie Najwyższym prawodawca zdecydował się „scentralizować” właściwość rozpoznawania skarg na przewlekłość w ramach struktury Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 26 § 1 ust. 10 tej ustawy do właściwości IKNiSP należy rozpoznawanie skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądami powszechnymi i wojskowymi oraz Sądem Najwyższym; obowiązujące obecnie Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 2022 roku Regulamin Sądu Najwyższego problematyki tej nie porusza;
12. w ustawie istnieje jednak luka dotycząca rozpoznawania skarg na przewlekłość postępowania przygotowawczego, dla którego sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest wojskowy sąd okręgowy. Wynika ona ze specyfiki

wojskowej struktury sądowej, gdzie brak jest odpowiednika sądu apelacyjnego ze struktury sądownictwa powszechnego i statuuje jedyną sytuację, w której to Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznawania skargi dotyczącej wyłącznie postępowania przygotowawczego;

13. za przyjmowaną koncepcją o właściwości IK przemawia fakt, iż w art. 24 uSN ustawodawca powierzył tej izbie m. in. sprawy, do których stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego, a także sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych. Powyższa konkluzja, choćby już tylko z uwagi na konstytucyjne rozumienie charakteru postępowania w przedmiocie skargi na przewlekłość, nie wydaje się jednak trafna;
14. ustalić w tym kontekście należy bowiem zakres pojęcia "sprawy". Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie przypominał, że termin "sprawa" na gruncie art. 45 ust. 1 Konstytucji obejmuje "wszelkie sytuacje – bez względu na szczegółowe regulacje proceduralne, w których pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu (w relacji do innych równorzędnych podmiotów lub w relacji do władzy publicznej) – a jednocześnie natura tych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej podmiotu przez drugą stronę tego stosunku" (wyroki TK z: 6 grudnia 2004 r., sygn. SK 29/04, OTK ZU nr 11/A/2004, poz. 114; 5 lipca 2005 r., sygn. SK 26/04 i 19 września 2007 r., sygn. SK 4/06). Istotą "rozpatrzenia sprawy" jest tym samym prawna kwalifikacja konkretnego stanu faktycznego, zawarta w wydanej normie konkretnej i indywidualnej, skierowanej do określonego podmiotu, z której to normy wynikają określone skutki prawne, tzn. konkretne uprawnienia lub obowiązki (por. wyrok TK z 30 października 2012 r., sygn. SK 20/11, OTK ZU nr 9/A/2012, poz. 110);
15. przechodząc do oceny charakteru postępowania w przedmiocie skargi zważyć należy, że instytucja skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania w rozsądnym terminie sprawy w postępowaniu sądowym została wprowadzona do porządku prawnego ustawą z 17 czerwca 2004 r. Z kolei ustawą z dnia 20 lutego 2009 r. o zmianie ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki

(Dz. U. Nr 61, poz. 498; dalej: ustawa nowelizująca) rozszerzono możliwość złożenia skargi na przewlekłość postępowania także na postępowanie przygotowawcze. W uzasadnieniu projektu ustawy projektodawca zwrócił uwagę, że *ratio legis* art. 45 ust. 1 Konstytucji sprowadza się m. in. do tego, aby stworzyć mechanizm prawny pozwalający obywatelowi na skuteczne "wymuszenie" rozpoznania jego sprawy przez sąd w rozsądnym terminie. Głównym celem skargi na przewlekłość postępowania miało być tym samym stworzenie mechanizmu prawnego, bazującego na rozwiązaniu przyjętym we Włoszech, gwarantującego przeprowadzenie postępowania sądowego w rozsądnym terminie, a zatem "wymuszającego" rozpoznanie sprawy przez sąd. Jednocześnie podkreślono, że nie ma przeszkód, aby strona, która poniosła szkodę na skutek przewlekłego rozpoznania sprawy dochodziła jej wyrównania na ogólnych zasadach prawa cywilnego, także po prawomocnym zakończeniu sprawy (por. uzasadnienie projektu ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, s. 1-9). Projektodawca wskazał, że "postępowanie ze skargi na przewlekłość postępowania uregulowano jako postępowanie incydentalne (wpadkowe) w ramach postępowania co do istoty sprawy. Nie jest to więc postępowanie autonomiczne na wzór ustawy włoskiej. Za przyjęciem takiego modelu postępowania przemawiają dwa podstawowe argumenty. Po pierwsze, postępowanie autonomiczne musi zakładać dwuinstancyjność (zasada konstytucyjna), co stwarza realne niebezpieczeństwo nadmiernego jego wydłużenia. Niweczy to istotę i sens wprowadzenia odrębnej skargi na przewlekłość. Po drugie, doświadczenia wynikające ze stosowania ustawy włoskiej wskazują, że przyjęty tam model dwuinstancyjnego postępowania, a nadto możliwość zaskarżenia orzeczenia kasacją spowodowały, że sądy rozpoznając liczne skargi na przewlekłość doprowadzają w efekcie do dalszego przedłużania postępowania co do istoty sprawy" (uzasadnienie projektu ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, s. 10-11). Również w projekcie ustawy nowelizującej, wniesionym do Sejmu nieco ponad cztery lata od wejścia w życie ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, projektodawca podkreślił, że "postępowanie ze skargi na

przewlekłość postępowania uregulowane jest jako postępowanie incydentalne (wpadkowe) w ramach postępowania co do istoty sprawy" (uzasadnienie projektu ustawy nowelizującej, s. 4). W opinii prawnej na temat projektu ustawy nowelizującej T. Zembrzuski stwierdził, że "skorzystanie z przedmiotowego środka prawnego wszczyna, toczone w ramach sprawy głównej postępowanie wypadkowe, które przede wszystkim służy usunięciu przeszkód i okoliczności utrudniających, czy nawet uniemożliwiających rozpoznanie sprawy *in merito*" (T. Zembrzuski, Opinia prawna do projektu ustawy o zmianie ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nie uzasadnionej zwłoki (druk sejmowy nr 1281, s. 1);

16. powyższą kwestią zajmował się także Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 1 kwietnia 2008 r., sygn. SK 77/06, Trybunał stwierdził, że postępowanie dotyczące skargi na przewlekłość jest jedynie elementem postępowania co do istoty sprawy, nie jest sprawą w rozumieniu art. 45 Konstytucji, skarga zaś nie korzysta z konstytucyjnej gwarancji rozpoznania jej przez sąd w postępowaniu dwuinstancyjnym, stosownie do art. 176 ust. 1 Konstytucji. Niemniej Trybunał wskazał również, że skarga na przewlekłość postępowania ma szczególny charakter jako gwarancja prawa do sądu. Mamy tu do czynienia z dwustopniową gwarancją wolności i praw konstytucyjnych: podstawową gwarancję tych wolności i praw stanowi prawo do sądu, a na wypadek gdyby prawo to nie było właściwie realizowane, stronie przysługuje skarga na przewlekłość postępowania. Skarga na przewlekłość postępowania jest zatem z jednej strony subsydiarnym środkiem dochodzenia konstytucyjnych wolności i praw, z drugiej strony instrumentem skutecznego egzekwowania konstytucyjnego prawa do sądu (por. także postanowienie TK z 24 maja 2012 r., sygn. Ts 347/11, OTK ZU nr 6/B/2012, poz. 532);
17. w wyroku z 14 października 2010 r., sygn. K 17/07, Trybunał – opowiadając się za jednoinstancyjnością postępowania w sprawie skargi na przewlekłość – wskazał, że za takim rozwiązaniem przemawia jego akcesoryjny charakter, ponieważ postępowanie to skonstruowano jako "składnik toku sprawy głównej". Nie jest to nowe postępowanie autonomiczne (samodzielne), ale postępowanie incydentalne w ramach tego, które dotyczy istoty sprawy. Przedmiot skargi na

przewlekłość powoduje, że postępowanie to nie jest objęte gwarancją rozpoznania skargi przez sąd w postępowaniu dwuinstancyjnym (por. podobnie postanowienie TK z 15 listopada 2012 r., sygn. Ts 292/10, OTK ZU nr 1/B/2013, poz. 34).;

18. w postanowieniu z 24 maja 2012 r., sygn. Ts 347/11, Trybunał po raz kolejny zajął stanowisko, że postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość ma charakter wypadkowy i jest elementem postępowania co do istoty sprawy, a zatem przedmiot skargi nie jest sprawą w rozumieniu art. 45 Konstytucji i nie korzysta z konstytucyjnej gwarancji rozpoznania jej przez sąd w postępowaniu dwuinstancyjnym;
19. z kolei w postanowieniach z 4 listopada 2013 r., sygn. Ts 116/13, i 19 lutego 2014 r., sygn. Ts 177/13, Trybunał stwierdził, że postępowanie zainicjowane skargą na przewlekłość postępowania nie jest postępowaniem prowadzonym przed sądem, przed którym rozpoczyna się postępowanie kończące się rozstrzygnięciem co do istoty sprawy. Istotą sprawy jest bowiem kwestia zasadności roszczenia cywilnego lub ocena odpowiedzialności karnej oskarżonego, zaś sąd apelacyjny, orzekający w przedmiocie przewlekłości postępowania, nie odnosi się w ogóle do istoty sprawy, lecz jedynie bada, czy istnieją podstawy do stwierdzenia, że w danym postępowaniu sądowym planowanie i przeprowadzanie czynności nie jest nadmiernie rozciągnięte w czasie, rozwleczone i wyraźnie przedłużające tok czynności. Jest to *sui generis* postępowanie nadzorcze, mające charakter wypadkowy (incydentalny), które jest prowadzone w ramach postępowania co do istoty sprawy;
20. podsumowując powyższą analizę Trybunał stwierdził, że postępowanie w przedmiocie przewlekłości postępowania jest jedynie postępowaniem wypadkowym (incydentalnym) w ramach postępowania głównego i nie stanowi rozpatrzenia odrębnej sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji (wyrok TK z 22 października 2015 r., SK 28/14, OTK-A 2015, nr 9, poz. 149);
21. także w orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdzono, że celem skargi jest stworzenie możliwości przeciwdziałania przewlekłości postępowania. Wprowadzenie tej instytucji ma gwarantować pełną realizację prawa do sądu w tym jego aspekcie, który dotyczy rozpoznania sprawy co do istoty (sprawy

głównej) w rozsądnym terminie. Postępowanie ze skargi nie jest postępowaniem, którego celem jest orzeczenie o roszczeniach strony związanych z przewlekłym działaniem organów państwa. Postępowanie to jest jedynie elementem postępowania co do istoty sprawy, mającym gwarantować sprawny przebieg sprawy głównej. Przedmiot skargi na przewlekłość postępowania nie jest zatem sprawą w rozumieniu art. 45 Konstytucji (uchwała SN z 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 341). Postępowanie to jest bowiem jedynie postępowaniem wypadkowym (incydentalnym) w ramach postępowania głównego i nie stanowi rozpatrzenia sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji (por. m. in. wyrok TK z 22 października 2015 r., SK 28/14, OTK-A 2015);

22. skoro zatem Izbie Karnej powierzono sprawy, do których stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego, a także sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych, zaś postępowanie wywołane skargą na przewlekłość postępowania przymiotu sprawy nie posiada, to sam fakt wąskiego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego w tym postępowaniu jest argumentem zbyt wątplym na przyjęcie właściwości Izby Karnej Sądu Najwyższego;
23. za powyższą konkluzją przemawia także wykładnia historyczna;
24. do czasu wejścia w życie aktualnie obowiązującej ustawy o Sądzie Najwyższym właściwość poszczególnych izb Sądu Najwyższego regulowała uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. zmieniająca uchwałę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2003 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego (M.P.2005.8.152);
25. zgodnie z § 29 ust. 1 do właściwości Izby Karnej należały sprawy rozpoznawane na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, Kodeksu karnego skarbowego, Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz inne sprawy, do których stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego. Nadto zgodnie z § 29 ust. 2 do właściwości Izby należały także skargi dotyczące przewlekłości postępowania w tych sprawach

przed sądem apelacyjnym oraz skargi dotyczące przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach wymienionych w § 31 ust. 1;

26. zgodnie zaś z § 31 ust. 1 Izbie Wojskowej powierzono sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych oraz sprawy dyscyplinarne prokuratorów i asesorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury, a także radców prawnych pełniących czynną służbę wojskową albo zatrudnionych w Ministerstwie Obrony Narodowej. Nadto – zgodnie z § 31 ust. 2 – do właściwości tej izby należały także skargi dotyczące przewlekłości postępowania w tych sprawach przed wojskowymi sądami okręgowymi oraz skargi dotyczące przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach wymienionych w § 29 ust. 1;
27. porównanie powyższych przepisów z aktualnym stanem prawnym prowadzi do wniosku, iż prawodawca dostrzegał, że fakt, iż Izbie Karnej powierzono sprawy, w których stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego nie może świadczyć o właściwości tej izby do rozpoznawania skarg na przewlekłość postępowania. Oba te zakresy w dotychczasowych przepisach postrzegane były oddzielnie. Przyjęcie poglądu odmiennego wskazywałoby na brak potrzeby szczegółowego normowania kwestii właściwości rozpoznawania skarg na przewlekłość postępowania, co jednak wyraźnie uczyniono w § 29 ust. 2 omawianego regulaminu SN;
28. argumentów za właściwością IKNiSP dostarcza także wykładnia systemowa;
29. Zgodnie z art. 4 ust. 6 ustawy o skardze jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe lub postępowania karnego, które toczy się przed sądem – sąd dla nich właściwy jest właściwy do rozpoznania skargi także w zakresie przewlekłości postępowania przygotowawczego. Niewątpliwie regulację tę należy rozumieć nie tylko jako wskazanie sądu określonego rzędu w strukturze sądownictwa, ale jako oznaczenie konkretnego sądu właściwego. Z pewnością więc IKNiSP posiada normatywne kompetencje do badania przewlekłości postępowania przygotowawczego, choćby w przypadkach określonych w art. 4 ust. 6 ustawy o skardze. Powyższe stanowi istotny argument dla wykładni o właściwości

IKNiSP także w zakresie skargi wniesionej w toku postępowania przygotowawczego w strukturze sądów wojskowych;

30. powyższe pozwoli uniknąć komplikacji w zakresie ustalenia właściwości w sytuacji, gdy wprawdzie skarga wniesiona zostanie w toku postępowania przygotowawczego, lecz już po jej wniesieniu skierowany zostanie do sądu akt oskarżenia. Zmienność właściwości izb Sądu Najwyższego w zależności od momentu skierowania aktu oskarżenia z pewnością nie byłaby sytuacją systemowo pożądaną;
31. opowiedzenie się za właściwością IKNiSP zapewni tożsamość organu kontrolującego skargi niezależnie od etapu postępowania, co sprzyjać będzie konsekwencji w wydawaniu zaleceń podejmowanych na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania oraz weryfikacji ich realizacji, w razie ponawiania skarg na dalszym etapie postępowania lub składania ich przez inne uprawnione podmioty;
32. za powyższym wnioskiem co do właściwości IKNiSP przemawia także fakt wspomnianego już wyżej braku wyraźnie zdefiniowanych kompetencji innej izby Sądu Najwyższego oraz najbardziej zbliżone – wynikające z art. 26 § 1 ust. 10 ustawy o Sądzie Najwyższym – kompetencje w tym zakresie tej izby;
33. brak jest racjonalnej podstawy do uznania, że ustawodawca obdarzył skargę złożoną w postępowaniu przygotowawczym, w którym właściwy w postępowaniu sądowym będzie wojskowy sąd okręgowy, szczególnymi względami – uzasadniającymi odstępianie od reguły, zgodnie z którą skargi rozpoznaje IKNiSP;
34. niewątpliwie niekonsekwentne byłoby poszukiwanie właściwości Izby Karnej do rozpoznawania części skarg w oparciu o kryterium rodzaju kodeksu, na podstawie którego prowadzone jest postępowanie w sytuacji, w której do właściwości IKNiSP należą skargi dotyczące postępowania sądowego prowadzonego tak na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego, jak i Kodeksu postępowania karnego (i to zarówno jego części cywilnej, jak i wojskowej);

35. prawidłowość wyników dokonywanej wykładni potwierdza także wzgląd na jednolitość orzecznictwa w sprawach wywołanych skargami na przewlekłość postępowania;
36. wreszcie, nawet gdyby przyjąć, wbrew uwagom zawartym powyżej w punktach 14-22, że właściwość IKNiSP w zakresie skargi co do postępowania sądowego jest „sprawą”, ale treść art. 26 § 1 ust. 10 uSN wyklucza z kompetencji tej izby te dotyczące postępowania przygotowawczego, to wszak art. 26 § 1 ust. 11 przekazuje do właściwości IKNiSP sprawy publiczne niezastrzeżone do właściwości innych izb, przy czym owo zastrzeżenie należy rozumieć wyrażnie zdefiniowaną przez prawodawcę kompetencję do rozpoznawania określonej kategorii zagadnień; tymczasem zastrzeżenia takiego w ustawie brak;
37. nie sposób wzajemnej relacji pomiędzy art. 24 a art. 26 uSN postrzegać w kategorii reguły (domniemania rozpoznawania określonej kategorii spraw w IK) i wyjątków od niej (enumeratywnie określonych w kompetencjach IKNiSP);

wobec powyższego za zasadne należy uznać wydanie niniejszego zarządzenia celem rozważenia zwrócenia się przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Karnej do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wskazanie izby właściwej do rozpoznania skargi.

ał